

[Statsministeren.]

hvad jeg senere skal sige et Par Ord om, det fortrinsvis er de ufaglærte Arbejdere, de saakaldte Arbejdsmænd, der i Øjeblikket har de største Vanskeligheder. Endvidere er det ikke ubekendt, at der er planlagt en Elektrificering af Jernbaner, og at der er Planer om Automobilfærger, og ogsaa disse Ting hører til de saakaldte offentlige Arbejder, der er paatænkt. Men det ærede Medlems Forbavelse var stor. Det ærede Medlem udrød — det findes Spalte 106—: „Hvad er det ikke, vi her maa opleve!“ Jeg synes hellere, det ærede Medlem skulde have sagt: Hvad er det, vi maa opleve? og ikke: Hvad er det ikke, vi her maa opleve? men det er naturligvis underordnet. Men hvad er det altsaa ikke, vi her maa opleve? Jo, siger det ærede Medlem, Finansministeren roser sig af, at han altid med al Magt har holdt igen paa Anlægs- og Byggeudgifter. Tør jeg spørge: Hvor har Finansministeren rost sig af det? Ikke her i Rigsdagen. Dette Citat er det ærede Medlem ganske sikkert ikke rigtig sikker paa. Det ærede Medlem er neppe i Stand til med noget som helst Citat at bevise, at Finansministeren virkelig har brugt den Udtalelse — jeg synes, der var en, der talte om to Tunger forleden Dag! Nej, hvad der er oplyst, er, at man ikke fremskynder Iværksættelse af *Bygningsarbejder*, da de forhaandenværende Bygningsarbejdere er beskæftigede ved privat og offentligt Byggeri, og da det maa siges først og fremmest at være baade i Kommunerne og Statens Interesse at faa Ende paa den Bolignød, der trods alle Beskrivelser fra Grundejernes Side den Dag eksisterer. Vi har endvidere sagt, at hvad der holdes tilbage i Tider, hvor de paagældende Arbejdere er beslaglagt paa anden Maade, vil man naturligvis stræbe efter at bringe til Udførelse, naar Konjunkturerne paa det private Marked atter gør det ønskeligt, vel at mærke naturligvis for saa vidt Statens Interesser i det hele tillader saadanne Ud sættelser — der kan jo være Omraader, hvor det ikke er muligt. Selvfølgelig er det en fuldkommen rigtig Betragtning, at Staten ikke, hvis det kan undgaaes, skal kaste sig ind med store Bygningsarbejder i Tider, hvor Bygningsarbejderne i Førvejen er stærkt beslaglagt, og hvor andre nok saa nødvendige Hensyn gør det rimeligt, at Bygningsarbejder udsættes. Tværtimod bør Staten naturligvis bidrage til ved sine Arbejder at regulere Arbejds mulighederne for Befolkningen ved at sætte ind i stigende Grad, naar det private Erhvervsliv maa give op. Der er sikkert udmærket god Mening i disse

Betragtninger, og det er det, den højtærede Finansminister har udtalt og aldeles ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal lægger ham i Munden.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mente at kunne angribe med Hensyn til Erhvervskrisen. Jeg synes nu, at det ærede Medlem, der for ikke saa lang Tid siden sænkede sit eget Partis Erhvervs politik ned i en Ubemærkethed, hvorfra den aldrig burde komme op igen, skal tænke sig lidt om med Hensyn til sit eget Partis Stilling, inden han bliver alt for rask i Angrebet, thi det konservative Partis Stilling er jo ingenlunde væsensforskellig fra Venstres Stilling gennem de tilbagelagte Aar. Hvad jeg derfor har sagt her om Erhvervs forholdene, væsentligt henvendt til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, gælder ogsaa det konservative Parti, og hertil kan saa yderligere føjes, at Industriernes ledende Folk, som vi ved, nu offentlig har bedt sig fritaget for nye Told Diskussioner, idet de netop har gjort opmærksom paa, at de ingen Hjælp fik den Gang der var Brug for saadan Hjælp. Nu er de kommet igennem Krisen alligevel, i hvert Tilfælde nogle af dem og saa nogenlunde, og de, der har lidt den største Skade, er Industriens Arbejdere. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde selv anstillet en Beregning og oplyste — jeg har ikke haft Lejlighed til at kontrollere denne Beregnings Rigtighed, men jeg har ingen Grund til at tvivle om, at den er rigtig —, at hver organiseret Arbejder i Løbet af de sidste 10 Aar havde været $1\frac{1}{2}$ Aar arbejdsløs. For en stor Del har de Konservative Medansvar i denne Ulykke. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers kritiske Bemærkninger med Henblik paa Arbejdssituationen var imidlertid heller ikke saa alvorlige, som de lød i den første Del af Talen — de kritiske Bemærkninger findes for dem, der har Lyst til at gaa det nærmere efter, paa Spalte 128 i Tidenden, men da det ærede Medlem naaede hen til Spalte 142, havde Piben en helt anden Lyd. Saa sagde det ærede Medlem — jeg tillader mig at citere nogle enkelte Ord: — „man maa sige, at de vældige Krisetider er forbi“, og saa udvikler det ærede Medlem videre, at nu foreligger der ingen Ønsker om Kriseværn, og at der heller ikke er det Grundlag for saadanne Ønsker og Henvendelser som før. Dermed turde Kritikken fra Spalte 128 være aflivet af det ærede Medlem selv. Man kan jo ikke paa een Gang jamre over, at der intet iværksættes, og bevise, at det ikke er paakrævet at iværksætte noget. Vi har, som jeg allerede har betonet, i hele vor Færd overfor